

PARAL·LEL 46

Alfons Martínez Puig
Articlista

D'OBAMA A TRUMP

Diu que cada país té els governants que es mereix, o el que és el mateix, té els governants que vota. Els resultats de les recents eleccions nord-americanes han deixat clar que el poble dels EUA, ajudat pel sistema electoral, volen un canvi. Canviar a vegades és bo, i a vegades no tant. En el cas dels Estats Units, tinc seriosos dubtes que el canvi beneficiï els americans i, estic convençut que, per a la resta del món, el canvi no ens provarà. Donald Trump es presenta com un empresari d'èxit, però això encara que sigui cert no és prou garantia; també calia que s'hagués presentat com una persona mesurada, amb sentit comú, amb cintura política i amb una visió global i ajustada de la política. Això no ho ha demostrat durant la campanya, i veurem si ho fa durant el mandat o si el partit republicà pot fer-li entendre.

Si els nord-americans volen un personatge pagat d'ell mateix, altiu, provocador, estúpidament cregut, masclista, arrogant i amb alarmants "tics" xenòfobs, poca cosa pot fer el seu partit per controlar-lo. I és que, a vegades, els partits tenen seriosos problemes per controlar els seus líders, grans o petits; sobretot els petits, que es pensen

que són grans.

Els EUA són grans, però Donald Trump probablement no ho sigui; personatges així, els hem vist sovint en la política d'arreu. Clinton no convenia, però és evident que no representava un perill per a l'actual ordre, o desordre, mundial. Trump sembla un perill perquè –independentment de les seves idees sobre economia, immigració, serveis socials o dones– serà el que portarà a la butxaca el clauer amb les claus de les bombes durant quatre anys.

Molts analistes creuen que el mateix sistema es pot permetre tenir Donald Trump a la Casa Blanca, atès que és una democràcia consolidada; de fet, que els analistes mesurin la solidesa del sistema per veure si aguantarà Trump, ja és un símptoma que la seva presidència pot ser un perill incert.

El canvi d'Obama a Trump serà traumàtic, perquè la qüestió no només és arribar al poder, sinó saber com gestionar-lo; en el cas de Trump, ningú ho sap, i podrem estar contents si l'utilitza per fer de *showman* sense posar més llenya al foc a un món que, com deia un altre president, Woodrow Wilson, hauria de ser segur per la democràcia.

DIMARTS GRAS

Lluís Batlle
Articlista

ULL POLÍTIC

Juny 2016. El govern del PP va revalidar i ampliar la seva majoria en unes segones eleccions que van augmentar la distància entre aquell partit i els seus perseguidors. Van sucumbir a la victòria de la dreta les esquerres més tradicionals així com aquelles de nova fornada que s'albiraven propícies a salvar el país dels nombrosos casos de corrupció que afectaven i afecten el partit governant i que són portades diàries de tots els mitjans de comunicació des de fa temps. Aleshores es va dir que la dreta ja se sap: a diferència de l'esquerra, sempre concorre a les eleccions.

Juny 2016. El Brexit semblava impossible. Tothom deia que aquella Europa unida de manera natural no podia ser ni fragmentada ni dissolta. Va passar el que ja sabem. Algú va concloure que els britànics són uns tipus molt rars i individualistes que de la mateixa manera que condueixen per l'esquerra, pesen, mesuren i paguen les coses en galons, milles i lliures esterlines, fets que els inhabilita per entendre de res que no siguin ells mateixos.

Octubre 2016. Colòmbia va plantejar la possibilitat de fer un referèndum pel tractat de pau amb les FARC. Es tractava de tancar les ferides d'una llarga i cruenta guerra civil entre estat i guerrilla que havia devastat el país. Aquí tothom va creure que aquella era una bona iniciativa per a la reconciliació. A la fi, Colòmbia no va voler passar pàgina. Vam escoltar tertulians atribuint la derrota a la visceralitat dels llatinoamericans.

Novembre 2016. Eleccions als EUA. Mentre Europa feia comptes del marge de vots pels quals guanyarien els demòcrates, un *paio* racista, masclista, defraudador, mal educat i misogin aconseguí la poltrona de l'estat més poderós del món. Ja se sap, sempre s'ha dit que els ianquis pensen en local i són curts de mires.

Queda clar que de vegades les coses no succeeixen com es pensa. És una evidència que el nostre biaix europeu, basat amb una certa superioritat moral fruit d'una cultura, valors i principis arrelats en la Il·lustració, ens limita l'anàlisi del que passa a les urnes d'arreu.

I precisament, perquè som fills de la revolució francesa, l'humanisme, la separació de poders i els drets civils i polítics, hem d'admetre d'una vegada per totes les pròpies regles i limitacions de les democràcies avançades: sufragi universal, o el que és el mateix, una persona un vot, és el que fa que un vot d'un físic nuclear valgui el mateix que el d'un primat que es passi el dia mirant *Mujeres y hombres y viceversa*. La gent contesta a les enquestes i vota el que li ve de gust, sense que una cosa i l'altra hagin de ser idèntiques o tenir correspondència. I per molts anys.

VOX POPULI

Què en pensa de la vaga contra els deures a casa?

SÒNIA SÁNCHEZ
MESTRESSA DE CASA
«Ningú hauria de dur-se la feina a casa i un nen menys. Han de gaudir de ser nens sense deures»

RAMON SALA
EMPRESARI
«No n'haurien de fer i si poder fer treballs de recerca amb els pares o que siguin voluntaris»

FABRI PEREIRA
CAMBRERA
«Hi estic d'acord, perquè ja es passen prou hores al col·legi per després arribar a casa i seguir».

TONI DESCAMPS
PAGÈS
«Un pedagog va dir que traient els deures i la disciplina hi ha més diferències socials»

EXEMPLES NEGATIU

El cas dels porcs morts de Borrassà ha de fer reflexionar

1 Borrassà ha saltat a primera plana dels diaris pels porcs morts abandonats per un pagès. Aquest ha de ser un exemple que ens ha de fer reflexionar sobre alguns comportaments grollers. Molt bona la reacció de l'administració penalitzant l'acció.

CAL MILLORAR

Només es reciclen un 40 per cent de les deixalles

2 La Generalitat ha engegat una nova campanya de reciclatge perquè es veu que només reciclem un 40 per cent de la brossa que generem. Cal fer més, però també que es posin els mitjans: més contenidors i espais per reciclar.

DIRIGENTS QUE FAN PENA

Trump deixa aflorar el pitjor de la humanitat

3 Cada dia fastigueja més llegir, veure o escoltar els polítics. I quan un veu com un personatge com Donald Trump arriba al poder amb els seus missatges xenòfobs i racistes, fa témer el pitjor. Caldria que tots els polítics passessin proves d'aptitud.

potència que s'hauria de mesurar. A Catalunya, hem viscut un període on una minoria de polítics han saquejat el país i les seves principals institucions com si fos el pati de casa seva; a Espanya, tenim i mantenim un que anomenem rei, que ha obtingut el càrrec per herència del seu pare i al qual no ha votat ningú; el Govern ha canviat amb nocturnitat la Constitució amb la complicitat dels principals partits polítics per garantir que primer es pagaran els interessos a les corporacions bancàries per sobre de les despeses de primera necessitat; es manté una llei hipotecària clarament perjudicial als ciutadans i, al mateix temps, uns grans privilegis impositius a les grans fortunes... Per tant, nosaltres, aquí i ara, de lliçons en podríem donar ben poques.

Comptat i debatut, a mi em fa més por en Mariano Rajoy.

DICTAMEN

Francesc Canet
Exdiputat al Congrés

ENTRE TRUMP I DEULOFEU

Escriure una columna cada quinze dies planteja, a vegades, un problema: tens al cap dos temes dels quals et plauria parlar i, a més, penses que caducaran si esperes dues setmanes. Per tant, tiraré pel dret i escriure una mica de cadascun.

Trump. Per a un professor d'història, valorar l'elecció del magnat com a president dels Estats Units és apassionant. Bàsicament, perquè procures fer entendre a l'aula que la "història a distància" –cronològica o física– condueix quasi sempre a l'error d'anàlisi. Cal saber situar-se en (entendre) el "lloc i moment". Ara, consumat el *desastre*, tothom veu que Trump és símptoma d'un problema *global*. Un terme al qual ens hem d'habituar. President Trump és la conseqüència d'unes polítiques que han agredit sectors socials de molts països occidentals. Penso que l'encerta Daron Acemoglu (economista de prestigi mundial) assenyalant "la desmesurada influència de les corporacions i la banca en les decisions polítiques i les ajudes multimilionàries per salvar la banca, mentre que ningú no es va plantejar ajudar els milions de llars que patien desocupació o desnonaments, ni es van abordar els problemes d'abandonament i delinqüència de barris sencers". Pensem-hi. El mal és global. La resposta, a les urnes del món occidental, també pot ser-ho.

Deulofeu. Dissabte, en un Teatre Jardí ple de gom a gom –agradable sorpresa– es va estrenar el documental dedicat a l'insigne figuerenc. Farmacèutic, home del renaixement, alcalde en temps de convulsió, historiador del futur... són alguns dels epítets que se li dediquen al llarg dels 53 minuts del treball periodístic. Una feina documental rigorosa, que posa en relleu una vida de treball i compromís, en la qual l'estudi d'una matemàtica de la història és el traç que més sobresurt intel·lectualment. Lògic, perquè engresca pensar que es poden fer prediccions de futur a partir de l'anàlisi històrica. Per bé que en el mèrit hi ha també la penitència en forma de cert desdeny del món de la historiografia. Per això, perquè va viure una vida de compromís amb unes idees –república, Catalunya, preocupació pels febles...– i perquè va desafiar el món acomodaticí dels historiadors, el documental feia falta. Sense imatges d'arxiu massa solvents, el resultat té molt mèrit. L'heroi de tot plegat ha estat Juli Gutiérrez Deulofeu, nét de l'Alexandre, sense la tossuderia del qual el documental no s'hauria ni plantejat. Felicitats.

a valorar una manifestació o una consulta comptant els ciutadans que s'han quedat a casa.

Finalment, des del nostre suposat progressisme, ens permetem jutjar altres països amb una pre-